Ao. 1858. Donderdag

No. 75. 24 Junij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Transport.

(7458) Den 21n. Junij 1858. J. F. Favereij Jr. aan C. Oosterling, van het Huis verdeeld in *twee* kamers en het Erf aan de *Keizer straat*, N. W. La. B No. 230 *a* en *b*, O. W. La. D No. 180 *a* en *b*.

Paramaribo, den 21 Junij 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Op DINGSDAG den 29 dezer, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, door- en ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, des voormiddags ten 9 ure, in het openbaar doen veilen:

Een *derde* aandeel in den grond **Combé**, gelegen aan de rivier *Suriname*, ter linkerhand in het opvaren tusschen de *Groote Rij-* of *Combé weg* en grond *Nooit Volmaakt*, aankomende den *desolaten* boedel G. W. Kemper als mede Erfgenaam van wijlen Truijtje van Wolff.

De bewijzen van eigendom en veilconditien liggen ter visie bij het Departement voornoemd.

Paramaribo, den 21 Junij 1858.
De Curator,
CHs. LIONARONS.

(7596) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag *den 2 Julij* 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij Executie verkoopen:

Het Erf en de daarop staande gebouwen alhier aan de *Domine straat*, La. C No. 54 *a* en *b*. en

Het Huis en Erf gelegen aan de *Domine straat* La. C No. 56,

beiden aankomende E. C. W. Arnzen Wed. J. H. Geisler.

Paramaribo, den 23 Junij 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

(6185) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie Suriname, zal op Vrijdag den 6n. Augustus 1858, des voormiddags ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

De verlaten plantaadje **de Lemmert** c. a en

De verlaten Plantaadje **Sophia's lust** c. a., beiden gelegen in de *Molkreek*, aankomende A. E. P. van Halm wed. A. Cameron.

Paramaribo, den 23 Junij 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

Op aanstaanden ZATURDAG den 26n. dezer, des morgens ten *zes* ure, zal de *gewone Exercitie met de* **Brandspuiten** plaats vinden, zullende de Brandmeesters, onderbrand-meesters en verdere werkslieden ten *half zes* ure present moeten zijn aan het lokaal der Spuit waartoe zij behooren.

Paramaribo, den 23 Junij 1858.
De Opper-Brandmeester,
H. G. ROUX.

Vleeschzetting te Parijs.

Voor *Frankrijks* hoofdstad werd onlangs een merkwaardig Napoleontisch decreet uitgevaardigd, waarbij de vleeschzetting, of wettelijke bepaling van een maximum van vleeschprijzen, wordt afgeschaft. Het is niet onbelangrijk te dezen aanzien een korten terugblik te nemen.

De duurte der levensmiddelen in het algemeen, en daaronder speciaal die van het slagtvleesch, had nu een paar jaren geleden, aanleiding gegeven tot eene proefneming met eene zoogenaamde vleeschzetting voor de stad Parijs, even als men aldaar en nog op eenige plaatsen, de bekende *broodzetting* heeft.

Trouwens, voor eene zetting der vleeschprijzen was in eene stad als Parijs, in de toenmalige omstandigheden wel iets te zeggen. Had men geheele vrijheid tot uitoefening van het slagtersbedrijf gehad, dan zouden de dure vleeschprijzen evenmin als die van andere koopwaren (b. v. kruidenierswaren, papier, of leder), aanleiding tot een prijsbepaling hebben moeten geven. De concurrentie tusschen de verkoopers aan den eenen, en het eigenbelang der koopers aan den anderen kant, zou dan dien prijs op eene billijke hoogte gehouden hebben; doch zoodanige toestand bestond niet. Het getal der vleeschhouwers te Parijs was, laatstelijk bij besluit onder Karel X genomen, tot een vast cijfer beperkt geworden, (eerst 400 naderhand tot op 500 vermeerderd.) Het bedrijf stelde dus onder Louis-Ph. een soort van gilde daar. Eene slagters affaire werd door elken verkrijger tegen hoogen prijs van den vorigen bezitter gekocht, en dus begon men gewoonlijk dat bedrijf met zware lasten, terwijl men door de bepaling van het getal tegen concurrentie was gewaarborgd, en elke vleeschhouwers-winkel dus eenigermate zijne gevestigde klandisie had verkregen.

Toen men nu, bij de stijgende prijzen, ook meer dan vroeger over die van het slagtvee begon te klagen, was er tweederlei weg open om daaraan tegemoet te komen: of wel, men konde het bedrijf geheel aan de vrije concurrentie overlaten, hetgeen consequent zoude geweest zijn met het beginsel van vrijen invoer van vreemd slagtvee, hetwelk kort geleden voor Frankrijk was gedecreteerd, of wel, zoo men daarvoor terug deinsde, moest men langs een anderen weg consequent zijn, en bij het geven van monopolie, ook het publiek tegen de nadeelen van dat monopolie trachten te waarborgen, en een maximum van prijs bepalen. Men heeft toen aan dezen tweeden weg de voorkeur gegeven, en eene vleeschzetting ingevoerd. Tweemaal per maand werd nu door den prefect van policie de officiele prijs afgekondigd, waarvoor het slagtvee, als hoogste prijs, per pond in Parijs mogt worden verkocht. Daartoe werd telkens de marktprijs van het slagtvee, levend gewigt, opgemaakt volgens de noteringen der groote veemarkten te Sceaux en Poissy, van waar nagenoeg al het voor Parijs bestemde vleesch afkomstig is. Dezen veeprijs nam men tot grondslag en, naar eene aangenomen verhouding van schoon vleesch, werd nu de prijs der kilo rund-, kalfs- of schapenvleesch bepaald. Van het rundvleesch werd het *ossen*vleesch afzonderlijk getarifeerd, *koe-* en *stieren*vleesch kwamen in de tweede soort, aanzienlijk minder van prijs.

Het vleesch werd daarbij nog verdeeld in cathegoriën, naarmate de ligchaamsdeelen van het dier waartoe het behoorde. (Eerst had men drie, later vier cathegoriën, voor schapen en kalfvleesch zijn er steeds 3 geweest.)

Tevens werd bepaald dat men onder het gewigt geen andere beenderen mogt rekenen dan die welke onmiddelijk aan het vleesch verbonden waren; losse beenderen (die men te Parijs, waarschijnlijk met het oog op den slagter, met den vrij zonderlingen naam van *réjouissance* bestempelt) mogten niet bijgelevered worden. Boete en gevangenisstraf bedreigden de overtreding der bepalingen die op gewigt, prijs en kwaliteit waren gesteld.

Deze prijsbepaling nu heeft, over het geheel genomen, niet beantwoord aan hetgeen men er van verwachtte. Reeds spoedig schijnt men er op bedacht geweest te zijn, de bepalingen der zetting te ontduiken. Zoo vond men o. a. in de eerste dagen melding gemaakt van de veroordeeling van vleeschhouwers, wegens het verstrekken van te veel beenderen onder het gewigt van het vleesch; de beenderen b. v. waren, letterlijk opgevat, wel aan het verkochte vastgehecht, doch met een dunne lange strook vleesch, als een soort van riem, ten einde alzoo een been tot een ander stuk behoorende er bedriegelijk bij te leveren.

Dergelijke ontduikingen en overtredingen waren er meer; vaak zag men condemnatien vermeld, en het schijnt ons ook moeijelijk te begrijp-

pen hoe men in de uitvoering, de hand heeft kunnen houden aan de afzonderlijke prijsbepalingen van het goedkoopere stieren- en koevleesch, daar dit toch, eenmaal afgehakt zijnde, moeijelijk van het echte *ossen*vleesch moet te onderscheiden geweest zijn. Daarbij werd door deskundigen geklaagd over een anderen verderfelijken invloed welken de vleeschzetting zoude uitgeoefend hebben, en wel bepaaldelijk door hare aanneming van vaste cathegoriën waarin de ligchaamsdeelen van elk stuk vee worden gerangschikt. Dit veroorzaakt dat de veetokker minder voordeel heeft bij het aankweeken van vette beesten 1e. kwaliteit voor de levering aan de Parijsche markt dewijl de vleeschhouwers toch, zelfs voor de heerlijkst vette beesten, voor een groot gedeelte der daarvan te bekomen stukken, aan de lagere prijzen der 2e. en 3e. cathegoriën gebonden bleven: ofschoon die stukken, als zij van uitstekende dieren afkomstig waren, toch soms in waarde boven de 1e. cathegorie van magere ossen waren te rangschikken. En is dit waarheid, dan kan ook niet veel gehecht worden aan het argument dergenen die zich, ten bewijze van de voordeelige gevolgen der zetting, op het groot getal slagtvee beriepen, hetwelk steeds aan de markt te Poissy voor de Parijsche consumtie werd geleverd. Immers, een even groot getal runderen, zal niettemin aanzienlijk minder vleesch aanduiden, zoodra het gemiddeld gewigt per beest slechts eenige ponden minder bedraagt.

Hoe het zij, na een paar jaar proefneming neemt men thans de toevlugt tot het middel waarmede men had kunnen beginnen, en hetwelk de duidelijk aangewezen weg was. nl. vrije uitoefening van het vleeschhouwers bedrijf, en concurrentie der slagters onderling.

Bij het nieuwe decreet betreffende de slagters, onlangs uitgevaardigd, is de ordonnantie van October 1829, waarbij het getal der slagters van Parijs bepaald was, en waarbij zij aan verschillende bepalingen waren onderworpen, met ulto. Maart d. j. afgeschaft.

Een ieder zal voortaan het slagtersberoep mogen uitoefenen; daarbij zal echter opgave moeten gedaan worden van den persoon waardoor, en de panden waarin het slagtersbedrijf zal worden gedreven, en als policie maatregel zal het vleesch aan een keuring worden onderworpen, en zal het uitventen van versch vleesch langs de straten zijn verboden. De zoogenaamde *caisse de Poissy*, eene financieele instelling in betrekking tot de groote veemarkt, waarbij de slagters van Parijs betrokken zijn, wordt opgeheven. Een nieuwe veemarkt zal digt bij Parijs worden opgerigt, iets hetgeen zeer noodig is, daar de markten van Poissy en Sceaux op eenen vrij aanmerkelijken afstand van de stad zijn gelegen.

Het denkbeeld om aan de tegenwoordige slagers eene schadevergoeding toe te kennen voor het verlies van de waarde hunner duurgekochte slagters affaire, schijnt ernstig overwogen te zijn. Bij het decreet wordt hun echter geenerlei schadevergoeding toegekend. Men gaat uit van het beginsel dat de waarde der slagters affaires slechts aan de ten tijde bestaande wetgeving was te danken, en dat elk kooper dus wist dat eene nieuwe verordening het monopolie kon verzwakken door bepaling van een grooter getal, of geheel kon doen vervallen door instelling van algeheele vrijheid. (Een nieuw bewijs NB. van het gevaarlijke om in eenigen tak van industrie door wetsbepalingen in te grijpen. De billijkheid of onbillijkheid van dezen maatregel ter zijde latende, rekenen wij het duidelijk dat de bestaande slagters elk voor nagenoeg de waarde van den koopprijs hunner affaires benadeeld worden; en die benadeeling van de bestaande slagters in massa kan bezwaarlijk zonder invloed blijven, ook op de vleeschprijzen. Al is het dat een nieuw opkomende concurrentie zich thans naast de oude vestige, zoo hebben zij die in 't bezit zijn der van ouds goed bekende winkels, nog langen tijd veel vooruit, en zullen waarschijnlijk op de prijzen veel invloed kunnen uitoefenen. Dit vergete men niet, indien men welligt onmiddelijk na de afschaffing der taxe, van vereenigingen van slagters en van hooge vleeschprijzen mogt vernemen.)

Het decreet in den *Moniteur* wordt voorafgegaan door een uitvoerig rapport van den minister waarin een résumé wordt gegeven van de geschiedenis des vleeschhandels in Parijs, en de verschillende systeems te dien aanzien beproefd en weer verlaten. Het rapport bevat verscheidene ondubbelzinnige verklaringen aangaande de *free-trade* beginselen, die wel waardig zijn om acte van te nemen.

De wijze waarop deze afschaffing van het slagters monopolie tot stand kwam, is een nieuw bewijs van de onafhankelijkheid waarmede de keizer zijne begrippen weet door te zetten.

Reeds lang was het beginsel in den Staatsraad ter sprake gebragt, en het decreet geredigeerd en aldaar goedgekeurd. De prefect van policie en de prefect van het Dep. de Seine waren er echter bepaaldelijk tegen. De zaak sluimert een tijd lang en wordt daarop in December aan den gemeenteraad van Parijs onderworpen: deze verklaart zich mede ten sterkste tegen het ontwerp; en nu zoude men meenen dat van de zaak voor goed is afgezien? Verre van daar: op het onverwachts wordt het oorspronkelijke decreet in den *Moniteur* afgekondigd, tot groote vreugde, naar men verneemt, van de Parijzer bevolking, die zich van de vrije concurrentie in den vleeschhandel veel goeds voorstelt.

Reeds wordt er thans algemeen gezegd dat een soortgelijke maatregel ten aanzien der broodfabricatie zal worden toegepast, en het getal bakkers mede onbeperkt zal blijven.

Wenschelijk ware het dat de keizer die zelfde vastberadenheid steeds even gelukkig mogt toepassen; dat zoude zijn dictatorschap in veel sterker mate dan thans slechts gedeeltelijk het geval is, een blijvende weldaad voor Frankrijk kunnen zijn.

Dezelfde redenen die voor den vrijen handel in vleesch pleiten, pleiten evenzeer voor de vrijmaking van Frankrijks algemeenen handel, eene zaak waarvoor de keizer nog geen zulke doortastende maatregelen heeft durven nemen en die hij toch in beginsel meer malen erkende. Van welk belang een opheffing van het beschermend stelsel, voor Frankrijks handel zijn zoude, blijkt onder anderen uit de lijst der Engelsche débouchés en waar wij het kleine Nederland, met zijn 3 millioen inwoners nog meer van Engelands producten zien verbruiken dan Frankrijk met 35 millioen, en aanzienlijk meer dan Belgie; Frankrijk dat zooveel landbouw en industrie producten aan Engeland kan aanbieden, en zooveel in retour kan verbruiken, legt zijn handel en scheepvaart aan banden en mist vele voordeelen van den gunstigen doorvoerhandel. Het verzaakt al die voordeelen ten einde een *eigen* industrie te kunnen hebben, i. e. . . . de nijverheids voortbrengselen duurder te betalen. (O.)

Berigten uit New-York van den 3den Mei melden, dat het Huis der Vertegenwoordigers na eene langdurige en levendige beraadslaging, zich niet vereenigd heeft met de door de regering ingediende wet betreffende het opnemen van Kansas als eene zelfstandige staat in de Unie, met de te Lecomton in den zin der slavenhoudende partij aangenomen consittutie. Op voorstel van den heer Crittinden is besloten, dat de zoo even bedoelde staatsregeling nog aan eene stemming van de blanke mannelijke bewoners van Kansas, welke drie maanden daar gevestigd zijn geweest en volgens de wet des lands stemgeregtigd zijn, onderworpen zal worden. Ingeval bij deze stemming de meerderheid der bevolking de Lecompton constitutie goedkeurt, zal Kansas met deze in de Unie worden opgenomen.

Bij eene latere beraadslaging over deze aangelegenheid heeft het Huis bij dat besluit volhard en in dien zin hebben 119 leden daar voor, 111 er tegen gestemd. Een correspondent der *Independance* schrijft over deze zaak en de staatkunde van den tegenwoordigen president in het algemeen het volgende:

» Het gouvernement der unie heeft bepaaldelijk, en als moedwillig, de meerderheid in het Huis van Vertegenwoordigers verloren. Eergisteren heeft het Huis twee gewigtige voorstellen van het bewind verworpen, en nog wel op eene vrij onbeleefde wijze: het heeft met 119 tegen 111 stemmen volhard bij zijn besluit om, tegen den wensch van den president en van den senaat, de slavernij uit de landstreek Kansas te weren; en de door den heer Buchanan gevraagde magtiging om drie millioen dollars tot onderwerping der Mormoniten te bezigen, is door het Huis met 124 tegen 106 stemmen geweigerd.

» Het blijkt alzoo, dat de uitvoerende magt het vertrouwen van hen, die regtstreeks door het volk zijn afgevaardigd, verloren heeft, terwijl zij in den Senaat, welke alleen de staten vertegenwoordigt, slechts eene zwakke en weifelende meerderheid bezit. In den Senaat nu, waarin elke staat, groot en klein, twee vertegenwoordigers heeft, leggen de 90,000 inwoners van den staat Delaware even veel gewigt in de schaal der stemopneming, als de 3,000,000 ingezetenen van den staat New-York; in de andere kamer daarentegen worden de staten in evenredigheid met hunne bevolking vertegenwoordigd; Delaware door één, New-York door drie en dertig afgevaardigden. Het is dus, wanneer men naar de publieke opinie vraagt, geheel iets anders, de meerderheid in den Senaat, dan wel in het Huis der Vetegenwoordigers te hebben.

» Toen de heer Buchanan een jaar geleden de waardigheid van president aanvaardde, had hij in het huis eene hem toegedane meerderheid van veertig leden. Hij heeft dus in een jaar tijds de ondersteuning van een zestigtal afgevaardigden verloren. Had hij op de denkwijze der natie acht willen slaan, dan zou zijn bestier voorspoedig, ja

oemrijk kunnen zijn; maar hij schijnt de uitvoerende magt als het hoogste gezag, in zaken van wetgeving zoowel als in politieke aangelegenheden, en het huis als haren dienaar te beschouwen; en zoo meende hij ongehinderd zijn misnoegen te kunnen betoonen aan de mannen van het Noorden der Unie, die bij de presidentskeuze de voorkeur aan den heer Fremont hebben gegeven, en zijne erkentelijkheid aan de mannen van het zuiden, die voor hem hebben gestemd. Doch hij heeft eene misrekening gemaakt: hij heeft geen invloed meer in het huis, en in dertien maanden tijds is zijn bewind tot magteloosheid gezonken.

»De nakomelingschap zal naauwelijks kunnen gelooven dat het welzijn ja het bestaan van een gemeenebest met een grondgebied van 3,000,000 vierkante mijlen en eene bevolking van 28,000,000 zielen, op het spel gezet zijn in een strijd over de vraag of eenige dozijnen slaven zes maanden langer of korter op zeker punt van hetzelfs grondgebied zullen blijven. Daarop immers komt het vermaarde vraagstuk van Kansas neder, als het ontdaan wordt van alle spitsvindigheden, waarin men het gewikkeld heeft. Hetzij de bil van den Senaat of die van het Huis doorga, het is zeker dat de slavernij in den nieuwen staat niet zal stand houden: dit wordt door een ieder erkend. De strijd wordt eigenlijk alleen om eene afgetrokkene stelling, te weten om de opvatting van het begrip der volkssouvereiniteit, gevoerd.

»Wij moeten nu nog drie jaren leven onder een bewind hetwelk de meerderheid der eigenlijk gezegde volksvertegenwoordiging van zich vervreemd heeft. Ging het hier zoo als in de parlementaire staatshuishouding, van Engeland bij voorbeeld dan zou er een uitweg zijn: dan zouden wij door eene kabinetsverandering van het tot magteloosheid gezonken bewind ontslagen worden. Doch de heer Buchanan blijft vier jaren lang op den voorzitterstoel zitten, tenzij hij intusschen landverraad pleegt of sterft; en even zoo lang kan hij al zijne ministers behouden.

»De zaken kunnen echter nog eene wending nemen: is de aangelegenheid van Kansas eenmaal door eene daling beëindigd, dan heeft de heer Buchanan meer dan één middel om zich weder populair te maken, hij zou bij voorbeeld het bestaande verdrag met Engeland betreffende Midden-Amerika kunnen opheffen; hij zou het grondgebied der Unie ten koste van Spanje of van Mexico kunnen uitbreiden."

Den 24sten April 's namiddags twee ure, ontstond in het stadje Frankenstein brand, die zoo snel toenam, dat schier de geheele plaats een half uur later in lichtelaaije vlam stond; want een sterke noordenwind dreef het vuur in eene schuinsche rigting over de huizen. Het posthuis is behouden gebleven, ook het gebouw van de justitie, de kerken en de gevangenis. Van alle kanten snelde hulp toe en er was water voorhanden, maar de gloed was zoo sterk dat iedere poging tot blusschen onmogelijk werd. Men kon de naauwe straten niet meer passeren. De inwoners hebben slechts weinig kunnen redden. Dit spoedig toenemen van den brand, vooral in naauwe en daarbij lange straten, kostte aan vele menschen het leven. In eene dier straten, de zoogenaamde Badegasse, waren de uitgangen onverhoeds door de vlam afgesneden, zoodat niemand er uit kon. Op dit oogenblik riep de eigenaar van het voormalige stadhuis, nu eene particuliere woning, de menschen van de straat in zijn huis, dat zoo hij meende, veilig was. Doch de dikke muren en gewelven van het oude gebouw waren niet bestand tegen den vuurgloed; de vlammen bereikten deuren en vensters, weldra stortten de gewelven in en begroeven een aantal ongelukkigen onder het gloeijende puin. Toen het vuur uitgewoed had, moesten de arbeiders been voor been, schedel voor schedel uit de heete puinhoopen hakken. Door de naauwe opening van een kelder werden nog even in tijds dertig menschen met de grootste moeite gered. Ten vijf ure des namiddags geraakte ook het naburige dorp Zadel in brand, waar in korten tijd zestig bezittingen in de asch gelegd werden. Ook hier gingen drie menschenlevens verloren. In de stad waren tot den 27sten drie en twintig dooden opgegeven, men verwacht echter nog meer opgaven. De brand begon in het huis van een voerman, die van huis was, en wiens kinderen, zoo men zegt, kort te voren met lucifers gespeeld hadden.

Ingezonden.

Ofschoon wij ongaarne in het publiek schrijven, gevoelen wij ons nu toch geroepen, ook onze meening omtrent de dezer dagen zoo herhaaldelijk besproken voorstellen van het onderwijzers gezelschap, kenbaar te maken. — Het geldt hier het belang der schooljeugd, waarbij ieder geïnteresseerd is, of ten minste behoort te zijn; derhalve reden genoeg tot verschooning, indien wij mogten dwalen. — Het Surinaamsch weekblad van 30n. Mei maakte ons bekend met eene verandering van schooluren, die de onderwijzers wenschen in te voeren. — Daarbij werden hunne beweeggronden ontwikkeld, en aan de publieke opinie ten toets gegeven. In het *Koloniaal Nieuwsblad* van den 4n. dezer verscheen een artikel van een' *pseudo* handwerksman, waarin vele bedenkingen, uit het dagelijksche leven en den toestand der minvermogende klasse ontleend, tegen het bedoelde voorstel werden gemaakt. Daarop volgde in het *Gouvernements-Advertentie Blad* van den 12den een artikel van een' zich noemenden *Kindervriend*, waarbij op pædagogische en medische gronden, insgelijks het voorstel werd bestreden. Zeker H. trad in het Weekblad van den 13n. op, verdedigde de betwiste punten met veel ijver en verwierf de adhesie van het onderwijzers gezelschap, hetwelk, in hetzelfde Blad van den 20n. dezer, in het strijdperk verscheen, om deszelfs handelwijze te regtvaardigen, en de gemaakte aanmerkingen te wederleggen.

Wij hebben dit alles met belangstelling gevolgd, en willen thans, zonder vooringenomenheid voor de eene of andere partij, onze gevoelens omtrent het behandelde ontwikkelen.

Op den voorgrond zij gezegd, dat wij het voorstel van het onderwijzers gezelschap aannemen als ter goeder trouw en met het oog op het welzijn der schooljeugd te zijn gedaan, en dat elke dwaling dat het mogt aankleven, bescheidene teregtwijzing en verschoonende toegevendheid verdient.

Met die gevoelens willen wij onze meening ontvouwen:

Het onderwijzers gezelschap beaamt ten volle dat gedeelte van het artikel door H. geschreven, waarin deze zegt, dat de schooluren wel is waar, bij de wet van den 19 Mei 1817 Gouv. Blad No. 14 waren vastgesteld, doch dat in de wet van 19n. November 1834 Gouv. Blad No. 16 geene bepaling daaromtrent wordt aangetroffen, en dat daaruit zoude volgen, dat de schoolonderwijzers volkomen geregtigd zijn, de schooluren, zoodanig te regelen als zij doelmatig zullen oordeelen, zonder daartoe verlof of magtiging van de Commissie van Onderwijs te behoeven. Voorts dat eene wet, waarbij de schooluren zouden worden geregeld, verbindend voor al de onderwijzers, niet zoude kunnen uitgaan van gemelde Commissie van Onderwijs, welke daartoe geene bevoegdheid bezit; en dat gevolgelijk de leden van het onderwijzers gezelschap niet slechts te onregt zich tot die Commissie hebben gewend, maar ook te onregt eene wet verlangd, om te regelen wat zij zelven de bevoegdheid hebben te doen.

Wij zijn van een tegenovergesteld gevoelen. Bij art. 7 der wet van 19 Mei 1817 lezen wij, dat de schooluren *bepaald worden* het geheele jaar door, van des morgens *acht* tot *elf* uur, en des namiddags, *in den regentijd* van *een* tot *vier*, en in den *droogentijd*, van *twee* tot *vier* uur. — Aan het slot van art. 8 der wet van den 19n. November 1834 wordt gezegd, dat de toegang tot de scholen, aan de Commissie van Onderwijs, zoo in haar geheel, als aan elk der leden in het bijzonder, in de *uren, voor het onderwijs bepaald*, te allen tijde vrij en open zal staan. — Daar nu in deze laatste wet geene andere aanwijzing van schooluren wordt aangetroffen, zoo gelooven wij, dat de bedoeling des wetgevers is geweest, de, tot op dien tijd *en vigueur* geweest zijnde leeruren, in kracht te houden.

De wet van 19 Nov. 1834 (art. 1) bepaalt dat het bijzonder opzigt over den staat en de inrigting der scholen, alsmede over het geheel lageronderwijs in deze kolonie, opgedragen is aan de *Commissie van Onderwijs*; dat de onderwijzers (art. 11) gehouden zijn om de *algemeene* of *bijzondere* schoolverordeningen, door *haar* vastgesteld of nader vast te stellen, na te komen; dat zij (art. 28) zorg zal dragen dat het onderwijs der jeugd op eene *geregelde* en algemeen *nuttige* wijze geschiede; en dat de onderwijzers bij kwade bejegening aan ouders of leerlingen aangedaan, onderworpen zijn aan eene correctie van dezelfde Commissie van Onderwijs (art. 19).

Uit dit alles, komt ons voor, dat de onderwijzers geene bevoegdheid bezitten om eigener autoriteit eenige verandering aan de in zwang zijnde schooluren of iets anders toe te brengen, zonder toestemming der *Commissie van Onderwijs*, onder welker opzigt en gezag, de wetgever hen geplaatst heeft.

Het onderwijzers gezelschap zegt, in zijne verdediging, dat de regenbuijen in de maanden Junij en Julij, door drukkende warmte worden *voorafgegaan*, en dat de meeste huizen, zoodanig ingerigt zijn, dat men bij regenbuijen de ramen of luiken sluiten moet, en dat de warmte alsdan in de schoollokalen zoo ondragelijk wordt, dat men ze van tijd tot tijd moet openzetten en maar laten inwaaijen. — Nemen wij nu in aanmerking dat in het Weekblad van 30 Mei, als nadeel van de tegenwoordige regeling der schooluren, aangevoerd wordt o. a. dat de kinderen, wegens de groote warmte, die *tusschen 2 en 4 ure*, inzonderheid in Junij, Julij enz. in de huizen heerscht, helderheid en opgewektheid van geest tot het opnemen van onderwijs missen, dan schijnt het dat de regenbuijen, volgens de stelling van 't onderwijzers

gezelschap, in de maanden Junij en Julij juist na *vier* uur vallen, waardoor de drukkende warmte, tusschen *twee* en *vier* uur, voor de kinderen ondragelijk zoude zijn; eene stelling, waartegen de variërende luchtgesteldheid in oppositie treedt. — Wat betreft het sluiten der luiken, waardoor er warmte veroorzaakt wordt, of het openzetten om maar te laten waaijen, aangaat, gelooven wij dat het onderwijzersgezelschap daarmede confirmeert hetgeen *de kindervriend* beweerd heeft. n. m. dat de schoollokalen de vereischten missen, om doelmatig ingerigt genoemd te kunnen worden. — Immers behooren dezelven, hier te lande, van luifels voorzien te zien, ten einde het indringen van regenbuijen zoowel als zonnehitte te voorkomen en een steeds aangename en frissche lucht aan de verzamelde schooljeugd te verschaffen. — De vraag is niet: *hoe* de huizen in het algemeen zijn ingerigt? maar *hoe* de schoollokalen *behooren* ingerigt te wezen, om te voldoen aan de bepalingen bij art. 9 van de schoolwet.

De onderwijzers vermeenen dat de kinderen een eenvoudige boterham met kaas of fruit, zelven naar school kunnen medenemen, om, in het half uurtje (half twaalf tot twaalf uur) dat hun van *zes* uren inspanning zal worden vergund, te nuttigen.

Wij gaan met stilzwijgen voorbij de bij die gelegenheid door de onderwijzers aan vermogende ouders gegeven les ter behartiging, maar gelooven dat het voor armenkinderen moeijelijk zal zijn hun kost ter schole mede te nemen, — zij toch krijgen, bij hunne tehuiskomst zelden brood met kaas, maar veelal geroosterde bananen met eene kleine versnapering er bij, of ook een tomtommetje, dat hun op zijn' tijd zeer smaakt. — Hoe zullen die armenkinderen nu zulk voedsel kunnen medenemen en warm bewaren tot op het middaguur?

De onderwijzers erkennen volmondig dat de kinderen in den voormiddag uren achtereen kunnen werken, maar daarentegen des namiddags zich tot geestelijken arbeid moeten *inspannen* en zich weleens *overspannen*. — Dit bewijst, dunkt ons, dat zulks een gevolg is van de *afmatting* des geestes, door de te langdurige leeruren in den voormiddag, zonder genoegzame verpoozing tot hernieuwing der geestkracht. — Te regt heeft men dus gevraagd: wat het dan zijn zoude, ingeval nu eene aanhoudende inspanning van acht uur des morgens tot 2 uur des namiddags, wierde toegegeven; want de korte pause van een half uur tot genot van ververschingen, en dat wel onder opzigt van den onderwijzer, verdient den naam van ontspanning niet.

Wij prijzen den eerbied, dien de onderwijzers hunnen grijzen voorzitter toedragen; maar wij kunnen oude gewoonten niet als afdoende reden aannemen. De vooruitgang in hun vak zelf bewijst dat men het oude laat varen en op den weg van ontwikkeling, verbetering en volmaking voortstreeft, en de jeugd zou waarlijk te beklagen zijn, ingeval de vorderingen der wetenschap voor haar verloren bleef.

Het is daarom dat wij ons geschrijf besluiten met den wensch dat de Commissie van Onderwijs, die daartoe volgens de wet bevoegd is, de leeruren op nieuw zoodanig regele, dat de schooljeugd zich niet te lang inspanne, maar gepaste verpoozing erlange, om zich in de frissche lucht te bewegen en nieuwe kracht tot oefening van den geest op te zamelen.

Aan het onderwijzers gezelschap rigten wij het verzoek, dat de leden elkander opwekken tot naarstige betrachting der schoolwetten, en zich onthouden van alle nevenbetrekkingen, welker uitoefening den schijn met zich draagt, alsof het schoolonderwijs niet genoegzaam gewaardeerd wordt. *Sapienti sat!*

D.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Hermanus Izaak, kapt. Braunstahl, adres bij J. H. Zaal. Sluit *HEDEN*.

Plata, kapt. Koch, adres bij F. P. Bouguenon. *Sluit 15 Julij e. k.*

Plantage Dordrecht, kapt. J. M. Brakke, adres bij J. C. Oosterbaan.

Juno, kapt. Rosberger, adres bij M. M. Curiel.

Luitenant Admiraal Tjerk Hiddes, kapt. O. S. Parma, adres bij H. C. Levy.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij J. Gisius.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Favereij.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Rijnbrand, kapt. P. F. Langé, adres bij J. H. Zaal.

Willem Eduard, kapt. H. D. van Wijk Jr., adres bij J. G. Fonseca Fz.

Johanna Christina, kapt. J. H. ter Wiesen, adres bij J. H. Zaal.

Triton, kapt. Duinker, adres bij J. Gisius.

Maximiliaan, kapt. W. B. Schil, adres bij J. M. Polak.

Compagnie, kapt. Kuiper, adres bij J. C. Oosterbaan.

Equator, kapt. Nieuwenhuijs, adres bij M. M. Curiel.

ADVERTENTIEN.

Societeit: **Ons Genoegen**.

Algemeene Vergadering op Zaturdag den 26 dezer, des avonds te *half acht* uur.

Verkiezing van nieuwe Bestuurders.

(6191)

(6188) Van de plant *'t Fortuin*, worden bij inschrijving tegen *CONTANTE BETALING* te koop aangeboden:

TIEN VATEN SUIKER,

(waarvoor gelegenheid is tot halve ponte vracht.)

De Inschrijvings billetten zullen worden aangenomen ten kantore van H. G. ROUX tot Vrijdag den 25 dezer, 's voormiddags ten 10 ure.

Het hoogste bod goedgekeurd wordende, zal de Suiker dadelijk voor rekening en risico van den kooper van plant. moeten worden afgehaald.

Paramaribo, 23 *Junij* 1858.

(6190) Van Plant. *Bleijendaal* worden bij inschrijving te koop aangeboden:

VIJF HALVE LEGGERS **DRAM**.

van **22 a 23** graden, — alhier aan de stad te leveren. Zullende de billetten van inschrijving worden aangenomen tot Zaturdag den 26 dezer, en om 10 ure des voormiddags van dien dag worden geopend ten kantore van

J. FROUIN.

Paramaribo, *den* 23 *Junij* 1858.

INSCHRIJVING

tot de levering van diverse Amerikaansche **GOEDEREN**, benoodigd voor de Plant. *Sorgvliet*, gedurende de laatste *zes* maanden van dit jaar.

De Inschrijvings-billetten zullen aangenomen en geopend worden ten kantore van den eersten ondergeteekende, alwaar de voorwaarden ter lezing liggen, tot MAANDAG den 28 dezer, 's voormiddags 10 ure, met vrijlating aan de inschrijvers om daarbij tegenwoordig te zijn.

Paramaribo, *den* 23 *Juny* 1858.

H. G. ROUX qq.

(6187) J. F. WERGES qq.

Bij Inschrijving

zal worden aanbesteed:

Het gedeeltelijk vernieuwen en vergrooten van het **KETELWERK** op de Plant. *de Guineesche Vriendschap*, ingevolge voorwaarden te vernemen tot den 28 dezer, ten huize van

[ ] A. W. OPPENHEIMER.

[6186) Degenen welke de door den ondergeteekenden geschilderde PORTRETTEN, vóór zijn vertrek uit deze Kolonie wenschen te doen **vernissen**, worden verzocht dezelve ten zijnen huize te doen bezorgen, van af den 25sten Junij tot den 5den Julij e. k.

H. A. MELLINK.

[ ) Per *Benj. Cushing* ontvangen:

Versch TUINZAAD,

PLANTERS SCHOENEN, No. **6—11**, *HAIRDIJE*.

A. HEWITT.

OUD IJZER,

tegen *billijken prijs*, zeer geschikt voor ballast van Schepen, te verkrijgen.

Nader Informatie ter dezer Drukkerij.

Paramaribo, 21 *Junij* 1858.

(6189)

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . .		ƒ 20—
voor zes maanden . »		11—
» drie » . . »		6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . . »		—25
De prijs der Advertentien is per regel		» —25